

Winkler zachmuřeně vrtí hlavou. „Obávám se, že ty hry teď teprve opravdu začnou.“

V tu chvíli mu zazvoní mobil. Pohlédne na displej a povzdychne si. „A je to tady.“

Odnese hrníček na linku a zvedne telefon. „Otto, dobré ráno. Ačkoli... hůř tenhle den začít nemohl. Co říkáš? Slon? Ve Spreebogenparku? Děláš si legraci? Snažíš se m zvednout náladu, nebo co? Není sám? Cože? Neslyším tě, vypadává to... Ne, ano, dobře, už jedu.“ Přeruší hovor, otočí se, popadne ze židle sako, které si přes ni předtím spořádaně přehodil.

Frida se na něj pobaveně dívá. „Co to bylo za šifru?“

Winkler nejistě zavrtí hlavou. „Netuším. Očividně ve Sprévé někdo viděl slony. Asi utekli ze zoo. Není mi to úplně jasné, Otto ještě seděl v metru a pořád to vypadávalo. Tak či tak to není můj problém. Ať si to řeší magistrát. Nemám ponětí, proč si to starý Haas nemůže zajistit sám. Jestli se mám ještě ke všemu starat o uprchlé slony... Už je tu Klaus?“

Žena shlédne z okna dolů na ulici, kde už je přistavený služební vůz, a přikývne. Winkler ji letmo políbí na tvář a chystá se odejít, avšak ona ho zadrží. „Počkej. Pojedu s tebou. Sloni v Berlíně, to si nenechám ujít.“

•••

Než se Winkler dostane do centra, už mu začíná docházet, že sloni skutečně představují problém, který překračuje pravomoci primátora. Když odjížděl z domova, hlásili v rádiu čtyři exempláře, všechny v okolí Sprévy. Patrně se vydaly k vodě, ač Winkler nechápal, jak to, že je předtím nikdo neviděl; Berlín nikdy nespí. Deset minut nato už vedl reportér

rozhovor s narychlo přivolaným zoologem, jenž konstatoval, že se jedná o slony africké. Načež ho Frida, sedící vedle na zadním sedadle, překvapeně upozornila, že tím pádem nemůžou pocházet ze zoologické u parku Tiergarten, protože tam mají jen menší indicovou variantu. „Což ty samozřejmě vědět nemůžeš, ty jsi totiž s dětmi do zoo nikdy neměl čas zajít.“

Nechal to Ottu prověřit, ten mu potvrdil, že jediné místo v Berlíně, kde chovají slony africké, je vskutku Tierpark ve Friedrichsfelde. Což celou věc činilo ještě nepochopitelnější, neboť to znamenalo, že zvířata urazila nepozorovaně trasu nikoli pěti, nýbrž čtrnácti kilometrů. Než se na to Winkler stačil zeptat, Otto dodal, že sice probíhá přestavba sloniho výběhu – „Však víš, nové normy pro kvalitní životní podmínky zvířat, větší rozloha, makety přirozeného biotopu“ – což by mohlo útěk vysvětlovat, ovšem všichni sloni byli preventivně převezeni do jiných zoologických zahrad, kde po přepočítání zjevně ani jeden jediný nechybí. Zkrátka: je záhadou, odkud se ti sloni vzali. Dosta-
tečný důvod k tomu, aby se vycházelo z možné teroristické hrozby a aby se svolal krizový štáb. Winkler okamžitě souhlasil. Byť mu teroristický výklad zněl navýsost nepravděpodobně, spolupráce s armádou bude tak či tak nejlepším způsobem, jak ty kolosy bez větších škod pochyťat. Krizový protokol navíc na nějakou dobu zaměstná tisk a odvede pozornost od toho neblahého průzkumu veřejného mínění; když se to vezme kolem a kolem, tak mu celá tahle sloní aféra vlastně hraje do karet. Není nad malou, mediálně chytlavou krizi, na které si vylepší image; když to razantně vyřídí, nepochybně ubere pravici pár procent a v sedle vlastní vlády bude hned sedět o něco pevněji.